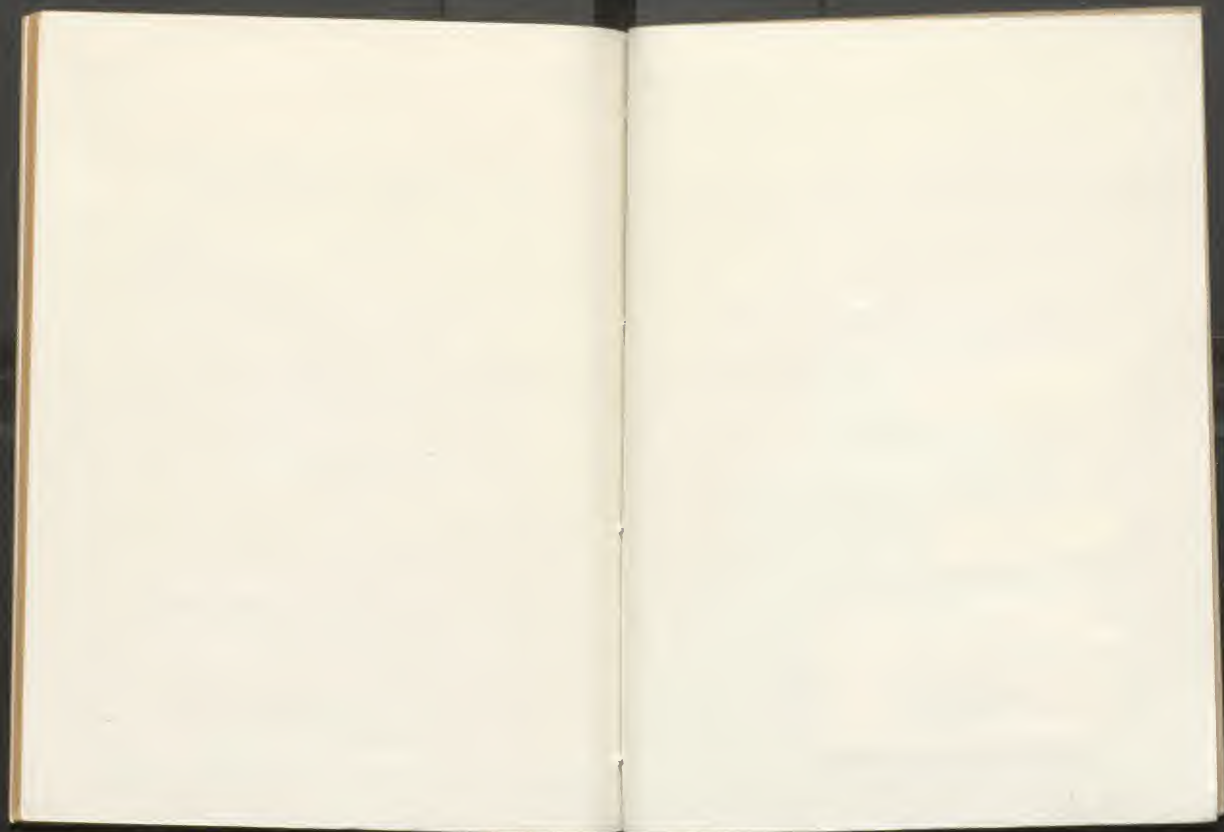

S
84A
1262

הספרייה הלאומית
ס 84 A 1262
כהן, ישראל מאיר, 1838-1933
ספר נהרות ישראל
C. 1
990425-10

ספר

מהרת ישראל

בו יבואר גודל השכר לנשים הנותנות ליהורר בעניני המבילה כדון
וכרת התורה. ולהיפך גודל העונש חז' למי שמקילין ענינן בזה.
גם יבואר בו כמה דינים נחוצים בענינים אלו ומוטל על כל איש
לראות שתהיה אשתו בקיאה וטיב באלו הלכות

און פקדי אלע נאלין פארשטיין דיא היליגע און נוסע בייד וויא אז צו קערן זיך
פון שטענדיקע וועג און צו גיווייגען זיך צו גיין אין דעם איינערשטיגן וועג
האפען ס'ר דאס מעטיק גינען אויף עקרי טייטש. און אויך איז דא פאראן דיא
גייסליכע דינים פון הלכות גדה וואס מ'א דארף וויא ניישר טייטשן.

ממני ישראל במאיר ביד ארי ואב הכהן מער ראדון.

שנתקן סך כל נדרם ראה כי הקפה האש את ביתך
אל עברתו מחר וכבר מביתך כי בקיבו יפלו
הנחות עליך האם יתיר להשיב לו ולומר אני
הולך לביתו הצדק עדים כלי לבוש כראוי מפני
האש ואם יאמר כי הלא ככלל ופתי קרא לכל
אל עולם שהפיקו עצמו לשלש את מפני נדר
השאלות וכן הוא משב כענינו כי ידע האדם
שקבעוהו על מצות ה' במידת בשא נפש כודאי
יבארו אש כל נופש של הנהגה עברו לו וזה
פני בלאו עלמא ובש' כעין הבר' הנה שחיבה
לך הנה עונש הברת, ואפילו אם הוא במקום
יבא פוקרים שבישיותו וקראוהו לשבת עטרו לו
כבר אחול' מוטב לו לאדם להקרא שופט כל ימיו
על ידו רעע שעה אחת לפני המקים. והבין
פוקרים הללו את כשיבור שגבר עליו שברוהו והוא
משלך ברחוב ופרגן מתוך שברותו אין שכל העולם
הוא שלו והוא שפת וטוב לב על חלקו וגורלו אבל
שנאנו מוסר:

והנה

יון את קר' אז ביום נדך כפייתך אין קבעיך את ידן
חלף אפער ואלאם ויוסין אז רגא את קער נדך בשעת
זרע יוין האם ידן אף את נישאמאם אפער אם סוף
זרע ידן עונש ידן אוים קבעיך סוף דעם שפיתו אין קר'
ונדך קוין קוין לרע נדך רגא את קר' וקבעיך ונדך ער
יון אפיון וקבעיך את קר' ונדך ונדך את קר' נדך ונדך
שדיון את תהאן פון ויון כי וואגער נדך את קר' וקבעיך
זרע את קר' נדך נדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
פאר אפערקען אין דא אויגן אין און אויך את אונדך נדך
און פון נדך קר' וקבעיך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
והבין דער נדך כשיאמר את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
דא סוף את קר' אי אפערקען סוף כנדים אין מרובקע
פון פאר מרובקע אפער את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'
מחרת אין קר' ונדך את קר' ונדך את קר' ונדך את קר'

אין

כי שתליו בו מפלי ועיקר פרימטה לבי מביא עני
אל תליו רק במקום הזה אל יחלף עולם עמוד לך
לעולם בעולם עמוד כי בודאי כשידור עם אש
בקביות במקום הזה בהמשך היום ויבא יד
איסור כרת ר"ל וישם כמחנה ב"ל שלא יעזבוהו
יקעו פרימטה בכל מקום שיהיה:

פרק

בו יבואר סיבת התרשלות למבילה
מפני הבושה:

ויש מקומות בנח"ל שבהם העיר פחד
למנוי מלמבילה ונעשה להם שבאור חזק נסד
ועי' מביא את נשים שאין רעות ברעות כל כ"כ
הם בושות לקיים מצות שכולה, אבל באמת
זהו מענה של הכל ושבח דבי אם יאמרו אז
בקביות ברת כלילה וידך אחר וידפוק כלילתו
משיגהו:

דער שפאם וואָר נדך נים אוים בייסין דא אפערקען
דא און קליינע וועלט, ווארם דאס אין ניום און
ניום וואגן מים דא יוויב קבעיך את דעם און נים
נדים בודאי אפאר מקטן עבר ויון און דעם אויסר נים
לך פון וואָר נדך נדך אים נים פון דעם אים אין קר'
אפערקען און נאם ב"ל און דער נים אים נים פאר קר'
אין דער נים אים נדך נדך וואָר נדך נים נים:

פרק ז

יון עם אין פראן דרטיק דיון מרדכי וואס אין
דער שפאם קען אין נאכדא און נדך נדך נדך
דאס אין ביה וואס יוויב ווארם נדך נדך נדך
אין אפילו פרויז וואס נאכדא נים אפערקען
נשפילן פון דעם נדך פאר מידיו וואס יוויב וואס נים
מבילה מרדכי וי' שפאם נדך פאר דא אפערקען אפער
דאס אין און אפערקען שפאם צום ביה שפאם און
נשפילן דא אפערקען אפערקען אפערקען אפערקען
דער בעה"ל שפאם און אפערקען דער נדך נדך וואס
קבעיך שפאם שפאם קען און אין אפערקען אפערקען
אין פון שפאם וואס אפערקען דער נדך נדך האט נים
אום נעמקען דא שפאם פון אפערקען נדך נדך ווארם

מסאבו נדרה קשא כל מסאבו דעלמא, אפאמא
אירו וכל המרקיב בהר' ופאמאן עמיה, בכל אור
דאלין אפאמא שפאמא משיבא, ולא עוד אלא
גרים מיעין בישו על נדמה ועל הווא ודעא
דוילד דיון דרוב כל לבני נדרה הווא מסאבו
דליו ניו וישארו בכל שפאם דליו, ונעם דוילד
ההוא שפאם משיבן עליה רוח מסאבו וכל יוסי
יהו כמאמא דאס בנימא ויסודא דליו אורו כמאמא
דב וחקק כל מסאבו דעלמא דיון דרוב כל נים
לבני נדרה הווא שפאם דליו עליו דרכיו ודחיו
נדרה עליה, ע"ש עיר, ועל דעם כזה שיד מא דכתי'
אירו אתה כמאן אורור אתה כמאן דהיוו כמאן
קלימא וכמאן מן העולם, ועל כל אש בשם
ישראל ויבנה יום ועל עמו ועל כל דורותיו
האם אדיו וכל בענינו ויחזק על יצור
שלא לעבור על איסור הבר' הווא ויהיה עיר
ולירע אפאמא, והנה לז' צדק לירע מאד שלא
לדור עם אשתו בעיר שאין עם כמאן דליו, ואפילו

פאר אלע מסיקא פון דער וועלט, דער אפיון ווערם מלא
אין ווער דער ווער דער צווא וואס ווערם איר קשא
וואס נים נים דער קאס מים דא יוויב ווערם דרבה דא
שפאם ויון אין און מרדכי דא יוויב ווערם דרבה דא
כשיבא און דא און דא דער וואס נים ווערם דרבה דא
דער פון ווארם וואס דער קרובה דא יוויב דא נדך
דא אפערקען שפאם און אים אים און דאס קליינע
נאכדעם אין אלע אפערקען, דער קרובה וואס נים
נאכדעם ווערן און דער צוים נעמן וין און אים מרדכי
נעמן ארום אפערקען און אלע נים וואס דער ווערם
לעבן ווערם און נים מים מסיקא ווארם וין נים וין
יסוד אין נעמן מים נים מסיקא און נים דער ווערם
דא נדך מים אפערקען נאכדעם נאכדעם מרדכי מרדכי
און נדך און און אלע דורות וואס נים פון אים אפערקען
קעסן און וואס נים נדך ווערם וואס נים ווערם
און און אפערקען און דעם נדך וואס נים וואס נים
לעבן און נים כשיבא אפערקען וואס אים וין אים וין
ווערם ווערם וואס נדך וואס נדך וואס נדך וואס נדך
ווערם ווערם נדך וואס נים וואס נים וואס נים וואס נים
שפאם וואס נים וואס נים וואס נים וואס נים וואס נים
דאס נים וואס נים וואס נים וואס נים וואס נים וואס נים

אין

מדרת

פרק י

ישראל

י.

צריכה לילך לבית הבדלה ביום יום בבר שחמץ
לרחוק את עצמה ולסיר ראשה וליבול בפרט
וכל מה שצריכה לעשות העשה הכל והתקשר בפרט
אלה עד שהחשך. ואם אין באפשרו לה לעשות הכל
קודם שהשכח מותר לעשות בביתו אך כל העשי
במדרות ורק ביום הרצף. ובאר שיש לומר שהשכח
המותר על הבדלה כל התפוס והתקשר בהנשים שיכח
משקין שצו לא יוכלו לעשות הכל כיון והוא
החזקה בהנשים שיטורו מעשרין כחאמא את ימיה
בה וקנה תשא ואסרה להיות עוד סמוכה ע"ז

לא הויב מעשה

י.

צריכה לרחוק הויב כל גופה וכל מקומות הנחמץ
צריכה לברר אותם שלא יטעו עליהם עד
לכלוך. וצריכה לסיר ולתקן את שיתיה ויבול
זה והיה בסיום המין. ואחר החזקה צריכה להשגח
הויב

י.

וא ואל נון צייטלך פאר נאכט. וכן כחיה.
קדי וא אל געזען וך בארין צייטלעך אלעס וך צייט
צו צו ערשטען פאר נאכט. אז עס איז וועגן
אין דער נאכט אריין. און ווען עס איז אקטע איהר
נישט געקליד אלעס צו טון פאר נאכט. טעג אז
טון ביא נאכט. נאר אז נישט מער די צייט
נאר געלאזט. לבענה ווא ס'הייזט ואל נישט יאגן
אויף דא ווייבער ביא דעם בארין. פרי ווא אגין
קענען אלעס טון פון. און דא ס'הייזט וואס וואס
אויף דא ווייבער פאר ווערנס ווי אקטע יאטיר.
און דא ס'הייזט ווי גיין געקליד.

י.

דא ואל ווען וך גוט ארום וואשן דעם גאנצן
גוף. און אלע פארזאנדענע ערשער גיין צו טאכטן.
עס נאל אויף איהר נאר נישט געקליד. און דא נאר
גוט צו געקליד און אויס צוואנגן. און דא אלעס אז
ווי ס'הייזט וואסער. און נאר דעם בארין ואל
אין דעם ארום ווען דעם גאנצן גוף אויס עס
קענען נישט שטעס אויף דעם גוף. און אויב עס איז
גאנץ גיין. און דא נישט וואס דא קען נישט גען
הען.

מדרת

פרק י

ישראל

כא

כ.

לא הבדיל עצמה בקיפה וקופה ונס לא תשוח הרבת
יותר מדי ויחסי צורך שדוה ובהם המים לבחלם
בזה למעלה מזה (נאפיל) כי יום סמיכות גוף
שנכתיב בשעריה מזה וקופה וכן בשעריה עבה
הרבה ואל האב שם המים אלא צריכה לעצמה לעצמה
כעם כמו בעת שערות עבה. וזה לא היו פורים
בדלה לא היו סמוכים. וזה לא היו גילה
סמוכים. זה היה פורים עד שלא הולך לכא
שם המים בניהם לא עלתה לה בבדלה. פיה אינה

מחויבת לפתוח שרוב מים לפיה אבל לרובן שפתח
ביותר אסור. אך צריכה שהיה שפתח רפויים כמו
שם המיד. ענינה אסור לסרס חושב וכן לפתחם
כאסור אלא צריך שיחזו כמוריס בעים. וצריכה
ליודד בכל אלו האברים כי ככה מוריס נכסבים
הבדלה אף ברויכער ואל לא תהיה בהם תמולת את
מבולתה. ולכן לא תעשה הבדלה במדרות כ"א
ביום הרצף כיון שהמור את כל איש צריכה לעשות
ובכל אשר צריכה לזהר:

א.

אויך נישט שפארק אין גענויגען דען עס איז דא
ערשער אין חן וואס ווערן פאר בארין דורך דעם.
און דאס וואסער קומט נישט אויף דאס נאכטער ואל
אין וואס וואסער איז גענויגען אויף דאס וואס
ווערענעם סייג. און קענען ואל דא נישט האבען צו
נישטאכט. דאס פון ואל דא נישט האבען צו וואסען
וואסען און דא קאם דא קענען געלאזט צו נישטאכט.
אדער דאס פון געלאזט צו וואסען ווערענעם דאס
וואסער קען נישט אריין קענען. און דאס ביהלה נישט
קען בבילה. וואס ביהלה ואל דא נישט געקליד
פון גאנצן גוף פון וואסער. און אויף דאס פאר שפארק
אקטע צו געקליד. עס ואל נישט ארויס צוואנגן אדער
שווערן אדער פאר וואסער. וואסען און עס דאס ארויס
נישטאכט פון וואסער אפילו אין כעס פון אויף דאס
אין דאס בבילה נאר נישט קען בבילה און דאס איז
ווייטער אין נעכטע דא עס איז אקטע טוב אז
פריער וואס נישט גיין אין גרויס הארפרי צו ואלן
גוט קענען צו קען כעסל אין בבילה:

כ.

דא ואל דא נישט בבילה צו נאר אויף געקליד.

כ.

הספריה הלאומית

S 84 A 1262

כהן, ישראל מאיר,
ספר טהרת ישראל :

C.1

000202847236

S
84
A
1262

C.1